

□ Czas czytania: 7 min.

Duch Święty nieustannie kontynuuje ukryte dzieło w duszach, prowadząc je do świętości. Nie mało członków Rodziny Salezjańskiej prowadziło życie godne tytułu chrześcijanina: konsekrowani mężczyźni i kobiety, świeccy, młodzi, przeżywali swoje życie w wierze, niosąc łaskę Bożą swoim bliźnim. Do Postulacji Generalnej Salezjanów Księdza Bosko należy zbadanie ich życia i pism oraz zaproponowanie Kościołowi, aby uznał ich świętość.

Kilka dni temu została zainaugurowana nowa siedziba Postulacji. Mamy nadzieję, że nowa struktura będzie okazją do odnowionego zaangażowania w sprawy kanonizacyjne, nie tylko ze strony tych, którzy bezpośrednio pracują nad tymi sprawami, ale także dla wszystkich, którzy mogą wnieść swój wkład. Pozwólmy prowadzić się Postulatorowi Generalnemu Spraw Kanonizacyjnych, ks. Pierluigi Cameroniemu.

Musimy wyrazić głęboką wdzięczność i uwielbienie Bogu za świętość już uznaną w Rodzinie Salezjańskiej Księdza Bosko i za tę, która jest w trakcie uznawania. Wynik sprawy beatyfikacyjnej i kanonizacyjnej jest wydarzeniem o nadzwyczajnym znaczeniu i wartości eklesjalnej. W rzeczywistości chodzi o rozeznanie stanu świętości osoby ochrzczonej, która żyła ewangelicznymi błogosławieństwami w stopniu heroicznym lub która oddała swoje życie dla Chrystusa.

Od Księdza Bosko aż po dzień dzisiejszy istnieje tradycja świętości, której warto poświęcić uwagę, ponieważ jest ona wcieleniem charyzmatu, który się od niego wywodzi i który wyrażał się w wielości stanów życia i form. Mówimy o mężczyznach i kobietach, młodzieży i dorosłych, osobach konsekrowanych i świeckich, biskupach i misjonarzach, którzy w różnych kontekstach historycznych, kulturowych i społecznych w czasie i przestrzeni sprawili, że charyzmat salezjański zajaśniał wyjątkowym światłem, reprezentując dziedzictwo, które odgrywa istotną rolę w życiu i wspólnocie wierzących i ludzi dobrej woli.

Zobowiązanie do szerzenia wiedzy, naśladowania i wstawiennictwa członków naszej rodziny, którzy są kandydatami do świętości.

Sugestie dotyczące promowania Sprawy

- Zachęcać do **modlitwy za wstawiennictwem** Błogosławionego, (Czcigodnego)

Sługi Bożego, za pomocą obrazów (w tym relikwii *ex indumentis*), ulotek, książek..., które będą rozpowszechniane w rodzinach, parafiach, domach zakonnych, centrach duchowości i szpitalach, aby prosić o łaskę cudów i łask za wstawiennictwem Błogosławionego, (Czcigodnego) Sługi Bożego.

- Szczególnie skuteczne jest rozpowszechnianie nowenny do Błogosławionego, (Czcigodnego) Sługi Bożego, wzywając jego wstawiennictwa w różnych potrzebach materialnych i duchowych.

Podkreśla się tu dwa elementy formacyjne: wartość modlitwy wytrwałej i ufnej oraz modlitwy wspólnotowej. Przypomnijmy biblijny epizod Naama Syryjczyka (2 Krl 5, 1-14), w którym dostrzegamy kilka elementów: zasygnalizowanie sprawy mężowi Bożemu przez młodą dziewczynę, nakaz siedmiokrotnej kąpieli w Jordanie, oburzoną i urażoną odmowę, mądrość i nalegania sług Naama, posłuszeństwo Naama, uzyskanie nie tylko fizycznego uzdrowienia, ale także zbawienia. Przypomnijmy sobie również opis pierwszej wspólnoty w Jerozolimie, kiedy jest powiedziane: „Wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego” (Dz 1,14).

- Zaleca się, aby **co miesiąc w dniu śmierci** Błogosławionego, (Czcigodnego) Sługi Bożego organizować chwilę modlitwy i upamiętnienia.

- Publikować kwartalny lub czteromiesięczny **biuletyn informacyjny** o postępach Sprawy, szczególnych rocznicach i wydarzeniach, świadectwach, łaskach... aby podkreślić, że Sprawa jest żywa i towarzyszy nam.

- Organizować raz w roku **dzień pamięci**, podkreślając szczególne aspekty lub rocznice związane z postacią Błogosławionego (Czcigodnego) Sługi Bożego, angażując grupy szczególnie „zainteresowane” jego świadectwem (np. kapłanów, zakonników, młodzież, rodziny, lekarzy, misjonarzy...).

- Zbierać i dokumentować **łaski i dobrodziejstwa** przypisywane Błogosławionemu, (Czcigodnemu) Słudze Bożemu. Przydatne jest posiadanie zeszytu, w którym można notować i wskazywać łaski, o które proszono i te, które otrzymano, jako świadectwo prawdziwości zarówno świętości, jak i znaków. W szczególności, w przypadku uzdrowień i/lub domniemanych cudów, ważne jest, aby pilnie zebrać całą dokumentację medyczną potwierdzającą przypadek i dowody potwierdzające wstawiennictwo.

- Powołać **Komitę** promujący tę Sprawę, również w celu beatyfikacji i kanonizacji. Członkami tego Komitetu powinny być osoby szczególnie wrażliwe na promocję Sprawy: przedstawiciele diecezji i parafii pochodzenia, liderzy grup i stowarzyszeń, lekarze (do badania domniemanych cudów), historycy, teologowie i eksperci w dziedzinie duchowości...
- Promować wiedzę poprzez ***pisanie biografii, krytycznych wydań pism i innych produkcji multimedialnych.***
- Okresowo przedstawiać postać Błogosławionego, (Czcigodnego) Sługi Bożego w **Biuletynie Parafialnym i w gazecie diecezjalnej, w Biuletynie Salezjańskim.**
- Posiadać **stronę internetową lub link** poświęcony Błogosławionemu, (Czcigodnemu) Słudze Bożemu z informacjami o jego życiu, danymi i wiadomościami dotyczącymi sprawy beatyfikacji i kanonizacji, prośbą o modlitwę, powiadomieniem o łaskach....
- Przeglądać i uporządkować **pomieszczenia**, w których mieszkał. Zorganizować **przestrzeń ekspozycyjną**. Opracować **duchowy szlak jego śladami**, podkreślając miejsca (miejsce urodzenia, kościół, pomieszczenia mieszkalne...) i znaki.
- Utworzyć **archiwum** z całą skatalogowaną i skomputeryzowaną dokumentacją dotyczącą Błogosławionego (Czcigodnego) Sługi Bożego.
- Stworzyć **fundusz ekonomiczny**, który wspierałby zarówno wydatki związane z Postulacją Sprawy, jak i pracę na rzecz promowania i animowania samej Sprawy.
- Promować **dzieła charytatywne i edukacyjne** pod patronatem Błogosławionego, (Czcigodnego) Sługi Bożego, poprzez projekty, partnerstwa...

Zwracać szczególną uwagę na domniemane cuda!

- Pielęgnować nasze „teologiczne” spojrzenie, aby uchwycić cuda, które zdarzają się każdego dnia w naszym życiu i wokół nas.
- Modlić się i sprawiać, aby ludzie modlili się za różne przypadki, które się pojawiają, i prosić, aby za wstawiennictwem Sługi Bożego, Czcigodnego lub Błogosławionego,

Pan interweniował swoją łaską i dokonał nie tylko obiektywnego cudu dotyczącego zdrowia ciała, ale także prawdziwego i szczerego nawrócenia.

- Sprawić, aby ludzie lepiej zrozumieli, czym jest „możliwy do udowodnienia” cud i do czego służy w sprawie kanonizacyjnej, ukazując nie tylko aspekt naukowy, medyczny, ale także teologiczny.
- Wyznaczyć osobę, do której można zgłaszać łaski i domniemane cuda. Podążanie za Sprawą w celu poświadczenia cudu jest bardzo wielkim zobowiązaniem dla postulatora, który musi okazać prawdziwą miłość do Sługi Bożego.
- Uświadamiać, że musimy mieć więcej wiary we wstawiennictwo naszych świętych.
- Komunikować się między sobą, prosząc o łaskę zjednoczenia nas w modlitwie. Nie męczyć się modlitwą.
- Lepiej i bardziej osobiście śledzić osoby, którym przekazuje się materiały (nowenny, święte obrazki itp.), a także starannie wybierać miejsca, w których można to robić.
- Ważne jest, aby uświadomić wiernym potrzebę nieustannej modlitwy popartej wielką wiarą i gotowością do przyjęcia woli Bożej. Możemy się tego nauczyć, patrząc na życie i cierpienia naszych świętych.
- Oprócz modlitwy ważna jest bliska obecność przy rodzinach borykających się z wielkimi problemami i przekazywanie im relikwii.
- W przypadku domniemanego cudu należy postępować rygorystycznie, stosując metodologię naukową w gromadzeniu dowodów, świadectw, opinii lekarskich itp. i ewentualnie uporządkować wszystkie informacje w kolejności chronologicznej.

Cud składa się z dwóch zasadniczych elementów: naukowego i teologicznego. Ten drugi zakłada jednak pierwszy.

Konieczne jest przygotowanie

1. Krótkiego i dokładnego raportu na temat szczególnych okoliczności, które charakteryzowały przypadek; składa się on z chronologicznej historii przypadku wszystkich elementów cudownego faktu, zarówno tych dotyczących elementu naukowego, jak i teologicznego. Chronologiczne fakty obejmują: ogólne cechy uzdrowionego; objawy choroby; chronologię wydarzeń medyczno-naukowych; wskazanie decydujących godzin uzdrowienia; wyjaśnienie diagnozy i prognozy przypadku, z podkreśleniem wszystkich przeprowadzonych badań. Zarys zastosowanej terapii, zilustrowanie trybu uzdrowienia, tj. kiedy dokonano ostatniej obserwacji przed uzdrowieniem, kompletność uzdrowienia, przedstawiona bardzo szczegółowo, oraz trwałość uzdrowienia.

2. Listę tekstów, które mogą przyczynić się do poszukiwania prawdy o przypadku (osoba uzdrowiona, krewni, lekarze, pielęgniarki, ludzie, którzy się modlili...);
3. Wszystkich dokumentów związanych ze sprawą. Dokumenty medyczne, kliniczne i diagnostyczne (np. dokumentacja medyczna, raporty medyczne, badania laboratoryjne i badania diagnostyczne) są wymagane w przypadku domniemanych cudownych uzdrowień.

Wstępne rozeznanie przed rozpoczęciem sprawy

Przede wszystkim konieczne jest, ze strony Inspektora i jego Rady, przełożonego lub odpowiedzialnego za grupę, zbadanie i udokumentowanie z najwyższą starannością *fama sanctitatis et signorum* kandydata oraz istotności Sprawy, w celu zweryfikowania prawdziwości faktów i wynikającej z tego formacji umotywowanej pewności moralnej. Co więcej, istotne jest, aby Sprawa, o której mowa, interesowała istotną i znaczącą część ludu Bożego, a nie była zamiarem tylko kilku grup lub nawet kilku osób. Wszystko to pociąga za sobą bardziej uzasadnione i udokumentowane wstępne rozeznanie, aby uniknąć rozproszenia energii, siły, czasu i zasobów.

Następnie konieczne jest zidentyfikowanie właściwej osoby (Vice-Postulator), która weźmie Sprawę do serca i będzie miała czas i możliwość śledzenia jej na wszystkich etapach.

Należy również pamiętać, że rozpoczęcie i kontynuowanie Sprawy wymaga znacznych inwestycji w zasoby ludzkie i finansowe.

Wnioski

Uznana świętość lub świętość w trakcie uznawania, z jednej strony jest już realizacją ewangelicznego radykalizmu i wierności apostołskiemu projektowi Księdza Bosko, na który należy patrzeć jako na duchowe i duszpasterskie źródło; z drugiej strony jest prowokacją do wiernego przeżywania własnego powołania, aby być dyspozycyjnym do dawania świadectwa miłości aż do skrajności. Nasi święci, błogosławieni, (czcigodni) słudzy Boży są autentycznym wcieleniem charyzmatu salezjańskiego i Konstytucji lub Regulaminów naszych Instytutów i Grup w najróżniejszych czasach i sytuacjach, przezwyciężając światowość i powierzchowność duchową, które podważają naszą wiarygodność i owocność u

podstaw. Święci są prawdziwymi mistykami prymatu Boga w hojnym darze z siebie, prorokami ewangelicznego braterstwa, sługami braci i siostr z kreatywnością.

Droga do świętości jest drogą, którą trzeba przebyć razem, w towarzystwie świętych. Świętości doświadczają się razem i razem się ją osiąga. Święci są zawsze w towarzystwie: tam, gdzie jest jeden, zawsze jest wielu innych. Codzienna świętość sprawia, że komunizm kwitnie i jest generatorem „relacji”. Świętość karmi się relacjami, zaufaniem, komunią. Zaprawdę, jak każe nam modlić się liturgia Kościoła w prefacji o świętych: „ W ich życiu ukazujesz nam wzór postępowania, przez ich wstawianictwo udzielasz nam pomocy, a we wspólnocie z nimi dajesz nam obiecane dziedzictwo. Umocnieni przez tak licznych świadków, toczymy zwycięski bój z wrogami zbawienia, aby osiągnąć razem ze Świętymi niewiednający wieniec chwały”.